

REDIN

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

MOSTIN

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

MLEKIN

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebeltanje govodi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

GOVEDIN

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

KONJIN

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdrži sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica
Zaloga v Celju:
Trg. Loibner,
Kralja Petra cesta 17
Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

24

»Vidite, dragi Martin, tega ne bo več; ne bo se več Sava sem pa tja zvijala kakor pijanec po cesti; teči mora ravno po žici in ne sme nikomur zemlje izpodjedati. Jaz sem to izmeril, pa se drugo leto ne bodo več ščuke tam pasle, kjer so se lani krave.«

»Eh, lepo, lepo!« se je nasmehnil kmet nekoliko nezaupno.

»Kajne, dragi kum Martin! Vidite, da prav govorim. Da, povsod ob Savi bomo napravili nasip iz tesanega kamna. To bo lepo! Pa tudi za vaš pašnik bo bolje. Kaj imate zdaj? Kaj so vam mestna gospoda dali? Pesek in prod. Hvala lepa! Tu ne raste trava. Gledal sem to. Lepo so vas nabliskali, Bog jim odpusti ta greh! No, pa tudi to se da popraviti. Da, da, ti mestni gospodje, to so vam fini ljudje! Jaz ne bi hotel biti pod njimi.«

»Pod kom pa potem, vaše gospodstvo?«

»Še vprašujete! Pod drugimi seveda, Bog vam razsveti pamet!«

Kmet ni odgovoril nič

»No, povejte mi po duši, ali ni lepo, kar sem vam rekel?«

»Je.«

»Vse to se lahko zgodi, če je le vaša volja. Saj to bi že zdavnaj lahko bilo. Pa kaj! Vprašajo oni v mestu, kje kmeta glava boli! V mestu, da, zidajo velike hiše, sadijo rože in drevje, da se gospoda lahko lepo po senci sprehajajo, v mestu mora biti vsaka ulica tlakovana kakor cerkev, samo da gospoda noge ne bolijo in da si gospoda lahko svoje mošnje polnijo, medtem ko se vi v blatu davite in v vodi topite. V mestu morajo vso noč svetilke gorjeti, kakor da je dan, medtem ko tu niti prsta pred nosom ne vidite. Ali je to prav? Ali je to pošteno? Zakaj za hudirja plača kmet davek? Ali je njegov zadnji krajcar, ki ga v mestno kaso nosi, slabši od gosposkega? Mar ubogi kmet nima iste pravice kakor gospoda? Ali ni največji greh, da si za kmečke denarje gospodje rože sadijo, a kmet nima niti glavice zelja, kaj? No, govorite, kum Martin! Kako se vam zdi, kar sem vam rekel? Vi ste, kakor čujem, najpametnejši, najpoštenejši človek v vasi.«

Kmet je pazljivo poslušal nepričakovanega gosta, na njegovo vprašanje se je malo za ušesom počohal in odgovoril:

»Pa prosim vaše gospodstvo, kdo pa nam bo navozil cesto?«

»Eh, mi, mi!« je tujec odgovoril nekoliko v zadregi.

»Kdo, prosim?«

»Nu, vlada in njeni ljudje.«

»A kdo bo napravil oni most iz kamna?«

»Tudi mi.«

»Ah! Menda boste tudi oni savski nasip vi zgradili?«

»Seveda.«

»To je pa čudno,« je kmet zmajal z glavo. »Saj ono pot so si Jelenjčani od pamtiveka sami popravljali, ker je to poljska pot, ne pa občinska. Mestni gospodje so naše kmete na vse pretege naganjali in jim grozili, dali so nam tudi gramoza, pa kaj! Ko bi naš župan ne bil tak pijanec in tak lenuh, ko bi se malo bolj prijel dela, bi bila pot že davno navožena, tako pa naš Jelenjčan samo prekolne vse svetnike, kadar se mu kolo v jami zlomi. Pa zdaj hoče sama vlada iz dobrote popraviti Jelenjčanom pot! Tudi pašnikov imamo, hvala Bogu, dosti, samo da ne pušča vsak kmet tudi tuje živine na pašo. Lepo smo prodali Primorcu peska, gramoza, košarjem smo prodali šib, ki so nam jih mestni gospodje odrezali, ali pijani župan je pobral denarje in jih je zapravil s svojimi tovariši, ki so nekaki odborniki, vas pa nima od vsega tega nobene koristi.«

»A kdo je kriv, da imate takega župana? Ali niso krivi mestni gospodje?«

»Nak, niso. Nihče boljši noče biti za župana. Če se človek te službe loti, mu gre gospodarstvo rakovo pot. Pri vsakem krstitju, proščenju, na vsaki ženitnini je zraven in zabija čas. Taka je pri nas navada. Tudi Janko se je tako zapil. Gospodje so ga hoteli odstaviti, vabili so na njegovo mesto tega in onega pa tudi mene; pa nihče noče, tam pravim. Janko ima ženo, mater in petero otrok in dolgo že županuje, zato so se ga gospodje usmili. Tako je to s tem pašnikom. Savo nam hočete popraviti. Daj Bog! Koliko smo že za to prosili! Pa mi je moj rajni oče pripovedoval, da so že tedaj hodili nekakšni cesarski inženirji in merili Savo pa tudi, kar jaz pomljam, so že bili tu. Da, čudno je, da prihajajo gospodje samo tedaj meriti, kadar se pripravljajo volitve. Zakaj samo tedaj mislijo na Savo? Videl sem, kako so to lepo naslikali z modro in rdečo barvo, ali Sava je bila samo na papirju dobra, v resnici nas je plenila kakor prej, mi pa ne stanujemo na papirju, ampak na zemlji in že davno bi nas bil kraj, ko bi nam gosposka ne bila dajala sena in denarja, kadar nas je Sava poplavila. To j vse tako, kakor kadar lačnemu pokažet naslikanega pečenega kapuna. Od tega se nihče ne naje.«

»No, zdaj bo to vse bolje, verujte mi!« je dejal tujec.

»Čast vam, gospod! Ali jaz — jaz — Bog in duša, ne verjamem.«

»Saj bomo izvolili novo, boljšo gosposko.«

»Vem.«

»Vi veste? Pa?«

»Novo — morda! Boljšo? Bog ve. Vidite, jaz po svoji kmečki pameti takole sodim: prej kdaj je obleka trajala za očeta, sina in vnuka, zdaj pa vpijejo: to blago je boljše, poceni je, novo je — čez tri dni pa ga moraš že krpati in šivati. Prihajali so v našo vas različni pisarji in mešetarji, kadar je bilo treba na volitve; teklo je vino, kakor da je sam Gospod Bog odprl krčmo. Vpili so: »Ne bo treba plačati davka! Prosto boste smeli saditi tobak.« Tri dni se je živelo na božji račun, a pijane glave so mislile, da bo to proščenje trajalo do sodnega dne. Pa je prišel vrag po svoje. Drago so plačali to vino in ta guljaž. Niso plačali davka, sadili so tobak, pa so jim vojaki prišli na eksekucijo, financarji so jim popisali tobak in jih rubili. Na, tako vam je to! Jaz verjamem samo to, kar vidim, kajti beseda je poceni, in kadar se gospod pred kmetom odkrije, tedaj se bojim, da bo gospod kmeta ogoljufal... Brez zamere, to je moje mišljenje.«

»Joj, joj, dragi Martin, ste vi trde glave, pravi neverni Tomaž! Novo izvoljeni gospodje bodo boljši, bodo. Videli boste takoj, da vas ne farbam. Vi ste tu na vasi pa ne veste, kaj se v mestu godi.«

»Mi ni mar. Jaz se v te modrije ne razumem.«

»Pa poslušajte, dragi Martin! Vas je zadela velika nesreča, poginila vam je živina.«

»Ubili so mi jo, gospod, hudobneži.«

»Dobro! Izgubili ste pravdo s sosedom in plačati morate stroške.«

»Bog mu odpusti ta greh!«

»E greh, greh! Vi pa boste morali plačati.«

»Vem.«

»Vi ste še davka za pol leta dolžni.«

»Eh, vaše gospodstvo mnogo tega ve, ko se tako brigate zame.«

»Ko ste dobri. Vidite, mi bi vam pomagali, da se izkopljete iz te nesreče.«

»Kako?«

»Dobili boste sto goldinarjev na roko. To vam seveda ni dosti za krave. Priskrbeli vam bomo pa še tri sto goldinarjev na menico.«

»To je tisti dolgi, ozki papir, kajne?«

»Da. Za davek pa se ne bojte! Bomo že gledali, da vas počakajo.«

»Čemu bi meni, neznancu, delili toliko milosti?«

(Dalje sledi)